

Πολιτισμός στο απόσπασμα

[Πολιτισμός / Δοκίμια](#)

[Νικόλαος Βούλγαρης, Πρ. Δήμαρχος Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου](#)

Ερέθισμα

Περπατώντας, για χρόνια, στα ορεινά μιας ωραίας Ελληνικής περιοχής, ένοιωσα πολλούς ερεθισμούς προερχόμενους από ασύντακτες φωνές, να με καλούν να δώσω το δικό μου παρόν στο ιστορικό γίνεσθαι του μικρού τόπου. Οι φωνές ήταν τόσο έντονες και απαιτητικές, λες και κατείχα εγώ αυθεντικά τα ιστορήματα αυτού του τόπου, όμορφου και ελκυστικού κατά τα άλλα.

Προσπάθησα να αντιλέξω, όχι τόσο από υπεκφυγή, όσο από σεβασμό στην παραγωγικότητα και τη διαχρονική προσφορά εκείνης, αλλά και κάθε όμοιας περιοχής, με την αγνότητά της και την ιστορία της. Παρ' όλ' αυτά, όμως, ένοιωθα την ανάγκη να καταθέσω και πάλι με ειλικρίνεια και ανιδιοτέλεια, τα όσα μάζεψα στη μακρά διαδρομή μου στα γράμματα, στα κοινωνικά δρώμενα και το πολιτικό μου γίνεσθαι και να τα προσφέρω, αντίδωρο, σε όσες χαρές μου έδωσαν οι αγλαόκαρποι τόποι της Ελληνικής υπαίθρου. Έδωσα την παρουσία μου, άλλωστε, με μια ευρεία διαδρομή μου μέσα στον Ελλαδικό χώρο, απ' άκρου εις άκρο.

Ξεκίνησα, ως λαϊκός Ιεροκήρυκας αρχικά, στα Δυτικά της Στερεάς και στα Μακεδονικά και Θρακιώτικα βόρεια, ως στρατευμένος. Συνέχισα, ως Εκπαιδευτικός Μέσης Εκπαίδευσης σε πολλές Νησιώτικες και στεριανές Πόλεις. Ακολούθησα προγονική επιταγή, ως Δήμαρχος Ιεράς Πόλεως Μεσολογγίου. Τιμήθηκα, ως Αιγαιοπελαγίτης Νομάρχης Σάμου και Ικαρίας, ή ως Πολιτευτής. Παντού όμως και σε κάθε περίπτωση, κινήθηκα με καθαρή Ιεραποστολική διάθεση.

Σκέφτηκα πολύ, σαν σταμάτησα να ακούω και να λογιάζομαι τις πρωτάκουστες φωνές της υπαίθρου, που αγαπώ. Άρχισα τότε να στοχάζομαι σοβαρά τις απαιτητικές φωνές, του γνώριμου, κατά τα άλλα, ορεινού τόπου. Πέρασαν πολλά από τη σκέψη μου. Εκείνη όμως, που δεν με πρόδωσε ποτέ, ψύχραιμη και με έλλογη εκτίμηση, σταμάτησε σε ένα αγαπημένο μου θέμα, που στο άκουσμά του συγκλονίζεται οπωσδήποτε, κάθε αγνή ψυχή.

Ο Πολιτισμός να αναδειχθεί, μου φώναξαν οι κόρες του Νηρέα και της Ωκεανίδας, οι γνωστές Νύμφες, φυλάχτρες των λιμναίων υδάτων και εκείνων που κελαρύζουν στα φαράγγια και τις ρεματιές. Ο Πολιτισμός, ιδιαιτέρως του ορεινού όγκου, ως κύτταρο του Ελληνισμού, να μελετηθεί για να μπορεί να δίνει τα ευλογημένα του νάματα στο παρόν και το μέλλον, τοπικά και ευρύτερα. Ο Πολιτισμός, που

παραχωρεί το προνόμιο σε κάθε μελετητή να γίνεται λυσιτελής και ωφέλιμος στο διάβα όλων των γενεών. Γιατί άραγε πρέπει να αναδεικνύεται κάθε φορά ο Πολιτισμός; Σκέφτηκα πολύ και κατέληξα ότι αυτός είναι ο μόνος που εξανθρωπίζει τον άνθρωπο, που γαληνεύει τις όποιες αντιθέσεις, που ομορφαίνει το περιβάλλον, δίνει νόημα και ελπίδα σε κάθε ερευνητή και χαροποιεί πονεμένους.

Έτσι έκρινα ότι, σ' οποιοδήποτε τόπο της Πατρίδας μας και αν βρισκόμαστε, δεν ταιριάζει ένας συνηθής λόγος, σκέτος ιστορικός ή περιγραφικός με ανάλογη πεζότητα. Χρήσιμος και αυτός, οπωσδήποτε, κατά τα άλλα. Απαιτείται, όμως, ιδιαιτέρως και ένας λόγος διαχρονικά πολιτιστικός, ταιριασμένος με το ασίγαστο διαχρονικό πνεύμα του Ελληνισμού.

Αυτός που έδωσε τις δυνάμεις στους παραγωγούς και αποδέκτες Πολιτισμού, προκειμένου να παλέψουν και να σταθούν στο χρόνο, με ψηλά το κεφάλι, σαν δημιουργοί. Ταυτόχρονα ο Πολιτισμός, κουβάλησε με μια ιδιαιτερότητα, των μικρών υπαίθριων και ορεινών τόπων, τα αλαφροφτέρουγα χαρίσματα, τις ιδέες, τις ικανότητες και τις προοπτικές επιβίωσης ενός λαού, που ορίζεται σαν χαρισματικός, όπως είναι αυτός που επιβιώνει κυριαρχικά στην ευλογημένη Ελληνική Περιφέρεια.

Δημιουργοί πρωτογενούς κυττάρου Πολιτισμού γενικώς, πιστεύω ότι έγιναν διαχρονικά, όλοι οι μικροί οικισμοί της Πατρίδας μας και ιδιαιτέρως οι απομονωμένοι ορεινοί. Δημιουργήθηκαν, επομένως, πλειάδα πολιτισμών στην Ελληνική ύπαιθρο, με την έννοια του συνόλου των υλικών και πνευματικών φαινομένων που χαρακτηρίζουν την κοινωνική ομάδα και ζωή ενός τόπου. Ως Πολιτισμός καταγράφηκε η συνολική κληρονομιά μιας ομάδας ανθρώπων και συγχρόνως, η δημιουργικότητα του λαού, σε κάθε εποχή.

<http://bitly.com/1sxOFSi>